

Ό,τι γράφεται δεν
ξεγράφεται, αν δεν
αποκατασταθεί η
αλήθεια. Και η αλήθεια
της Ηλέκτρας ήταν
σκληρή, ποτισμένη
με το πάθος του έρωτα
αλλά και τον πόνο
της απώλειας...

Το πέπλο της μοίρας

ΕΛΕΝΗ ΒΑΗΝΑ

ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Το πέπλο της μοίρας
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Βαννά
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελένη Βαννά
Copyright © 2021 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-47-9

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Με τα μάτια κλειστά, ακίνητη, χωρίς η ίδια να ξέρει ακριβώς πού βρίσκεται και χωρίς κανείς άλλος να γνωρίζει τα μονοπάτια που περιδιάβαινε η νόσσή της, κείτονταν, ως άλλη *Κοιμωμένη* του Χαλεπά, μια πανέμορφη γυναίκα. Τα βλέφαρά της στεφανωμένα από δύο τοξωτά φρύδια, ωχρή, σχεδόν κέρινη, λεπτή, εύθραυστη, με έναν χείμαρρο καστανών μαλλιών να απλώνεται πάνω στο λευκό μαξιλάρι. Θαρρείς ο καλλιτέχνης είχε βάλει όλη του την τέχνη για να τη ζωγραφίσει να κοιμάται ήρεμη, με στεφάνι τα καστανά της μαλλιά, μια Μαντόνα λίγο πριν αναληφθεί στον ουρανό έχοντας στο πλευρό της αγγέλους. Ίσως οι άγγελοι της έτειναν ήδη το χέρι σε αυτό το μονοπάτι που δεν είχε γυρισμό. Ένα φω-

τεινό, ήρεμο μονοπάτι. Πού οδηγούσε, άραγε; Στην αιωνιότητα; Στην ανυπαρξία; Σε έναν άγνωστο και μυστηριακό κόσμο πέρα από τη γήινη ζωή; Κανείς δεν γνώριζε με βεβαιότητα. Μόνο εικασίες υπήρχαν και ελάχιστες μεταθανάτιες εμπειρίες όσων έφυγαν για λίγο, παραμένοντας μετέωροι μεταξύ ζωής και θανάτου, φθαρτού και άφθαρτου. Αλλά ταυτόχρονα κανείς δεν θιαζόταν να μάθει τι υπάρχει πέρα και μετά το θάνατο σε αυτήν την περιβόητη αιώνια ζωή. Γιατί όλοι παραμένουν γαντζωμένοι στην επίγεια, μάταιη, φθαρτή, δύσκολη καμιά φορά και αφόρητη πραγματικότητα. Δεν θέλουνε κάτι άλλο, παρά μόνο τη γη που πατούσαν και τον αέρα που ανέπνεαν μέχρι πριν λίγο...

Μια ομάδα γιατρών και νοσηλευτών κατέβαλλαν κάθε δυνατή προσπάθεια να την κρατήσουν ζωντανή. Μαζί με τους γιατρούς μαχόταν και η ίδια. Άγνωστο αν εκείνη τη στιγμή βρισκόταν στη ζωή ή είχε φύγει... Το μηχανήμα με το οποίο ήταν συνδεδεμένη έδειχνε μια ήρεμη λειτουργία της καρδιάς με τα γνωστά ανεβοκατεβάσματα μιας γραμμής που για κανέναν λόγο δεν έπρεπε να γίνει ευθεία. Το παράδοξο ήταν ότι η Ηλέκτρα έλεγε συχνά: «αν η γραμμή της ζωής μας ήταν ευθεία, θα πλήτταμε μέχρι θανάτου», και συνέχιζε ανεβαίνοντας κορυφές, σαν να ήταν το

φυσικότερο πράγμα του κόσμου να αντιμετωπίζει δυσκολίες και να τις ξεπερνάει. Δεν την πτοούσε τίποτα. Πάντα αισιόδοξη, πάντα χαμογελαστή, πάντα μαχήτρια. Μια μέλισσα-εργάτρια, που χαιρόταν όμως πετώντας από λουλούδι σε λουλούδι και ρουφώντας από το στήμονά τους το νέκταρ. Τώρα βρισκόταν εκεί, αφημένη στις φροντίδες των γιατρών, ήρεμη, με αταραξία ολύμπια, με ένα χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη της, ίδιο με αυτό της *Τζοκόντα*, μυστηριώδες και αινιγματικό. Η γραμμή που ανεβοκατέβαινε στο μόνιτορ απλά όριζε την ύπαρξή της.

Οι προσπάθειες των γιατρών μέχρι στιγμής είχαν πέσει στο κενό. Βρισκόταν στο σημείο που όλοι είχαν εναποθέσει τις ελπίδες τους στον Θεό και κοιτώντας πότε αυτήν και πότε τον ουρανό, περίμεναν μια κίνηση, μια αντίδρασή της, έστω ελάχιστη, που να δείχνει ότι βρίσκεται ακόμη κοντά τους. Εκείνη, όμως, παρέμενε ήσυχη, με το στήθος της μόνο να έχει τον ελαφρύ κυματισμό του ζωντανού ανθρώπου, μια αδρή ζωγραφιά θαρρείς από μολύβι πάνω στα λευκά σεντόνια. Σαν να τους έλεγε: «αφήστε με λίγο ακόμη να κοιμηθώ, να ξεκουραστώ». Για όσους την ήξεραν έστω και ελάχιστα, ένα ήταν βέβαιο, ακόμη και εκείνη τη στιγμή δεν είχε παραιτηθεί. Είχε κοντοσταθεί ίσως για να πάρει μια βαθιά

ανάσα, που τόσο πολύ χρειαζόταν, για να συνεχίσει τη θυελλώδη ζωή της. Έδινε τη μάχη της, μια μάχη όμως διαφορετική από όσες είχε δώσει ως τότε. Πάλευε για την ίδια της τη ζωή, για να κρατηθεί κοντά σε όσους αγαπούσε.

Έξω από την εντατική βρίσκονταν τα παιδιά της και ο άντρας της. Περίμεναν να τη δουν, να ακούσουν κάτι θετικό, να διακρίνουν ένα νεύμα της, ένα πετάρισμα, οτιδήποτε για να ανοίξει μια μικρή χαρματιά και να μπει η ελπίδα σαν φρέσκος αέρας να γεμίσει τις ψυχές τους. Ήταν έτσι τρεις μέρες τώρα, άπνοιοι, τρελοί από ανησυχία και χρειάζονταν κάτι για να πιαστούν. Η Ηλέκτρα, όμως, συνέχιζε ατάραχη τον γαλήνιο ύπνο της και όσοι την αγαπούσαν περίμεναν με αγωνία, χωρίς να μπορούν να κάνουν κάτι οι ίδιοι, την επιστροφή της από ένα ταξίδι που προς το παρόν έμοιαζε να μην έχει γυρισμό. Δεν μιλούσαν μεταξύ τους, μόνο κάθονταν αμίλητοι μέχρι να ανοίξει η πόρτα της εντατικής την προκαθορισμένη ώρα για να μπουν μέσα ένας-ένας, όπως όριζε το πρωτόκολλο.

Περίμεναν καθισμένοι στο ψυχρό σαλονάκι έξω από την εντατική. Κάθε φορά που άνοιγε για να μπει ή να βγει ένας γιατρός, πετάγονταν τρελοί από την αγωνία. Ρωτούσαν μήπως υπήρχε η παραμικρή

είδηση, η παραμικρή αλλαγή της κατάστασής της. Μάταια όμως.

«Θα τα καταφέρει», γύρισε και είπε ο Νίκος στον Αλκίνοο και τη Νεφέλη, που τους έβλεπε να λυγίζουν από τον πόνο που τους προκαλούσε η κατάσταση της μάνας τους.

«Ναι, θα τα καταφέρει», επανέλαβαν οι δύο νέοι εν χορώ. Πραγματικά το πίστευαν, δεν ήταν δυνατόν, δεν το χωρούσε ο νους τους ότι μπορούσε να φύγει τόσο ξαφνικά, αναίτια και άδικα.

Ο άνθρωπος γνωρίζει καλά ότι η ύπαρξή του στα εγκόσμια είναι προσωρινή, μια μικρή, ελάχιστη κουκκίδα μέσα σε ένα αιώνιο σύμπαν. Ένας αναχωρητής είναι από την πρώτη κιόλας μέρα της γέννησής του, όταν όμως φεύγει πάνω στο άνθος του, όταν έχει ακόμη να δώσει πολλά, όταν κυρίως αγαπάει και αγαπιέται, όταν το τέλος του έρχεται αδόκητα, χωρίς κανένας να το περιμένει και να το υποψιάζεται, τότε οι άνθρωποι που τον αγαπάνε συνταράσσονται. Τίποτα δεν είναι τόσο οριστικό και αμετάκλητο όσο ο θάνατος και η ιδέα της απώλειας προκαλεί τραχύ και μεγάλο πόνο. Δεν υπάρχει παρηγοριά, δεν υπάρχει τίποτα που να απαλύνει αυτό το συναίσθημα, μόνο ο χρόνος, που με το πέρασμά του ξεθωριάζει τα πάντα.

Οι άνθρωποι, λοιπόν, που αγαπούσαν αυτήν την Κοιμωμένη του Χαλεπά, στέκονταν εκεί, με το στήθος τους να το οργώνει ο πόνος. Η θέα της γυναίκας που χαροπάλευε ενώ το κρυστάλλινο γέλιο της ηχούσε ακόμη στα αυτιά τους, ήταν μια εικόνα που δεν τη χωρούσε ο νους τους. Μόλις πριν λίγες μέρες έτρωγαν όλοι μαζί και την άκουγαν να τους συμβουλεύει. Επαναλάμβανε όσα είχε ήδη πει εκατομμύρια φορές:

«Να προσέχετε ποιους θα διαλέξετε για να βάλετε στο πλάι σας, ένας καλός σύντροφος μπορεί να σας απογειώσει, ένας κακός να σας καταστρέψει τη ζωή. Να δουλεύετε, να είστε προκομμένοι, άξιοι, νοικοκυρεμένοι, να κερδίσετε τη ζωή με το σπαθί σας». Όλες οι συμβουλές προς τα παιδιά της ξεκινούσαν με το ρήμα «να προσέχετε».

«Φτάνει, μάνα, φτάνει, μας τα έχεις πει και μας τα έχεις ξαναπεί», της απάντησε ο Αλκίνοος, που δεν έλεγε με τίποτα να ωριμάσει. Εξακολουθούσε να κάνει τρέλες, διανύοντας μια αιώνια εφηβεία που συνοδευόταν από έντονες εκρήξεις θυμού. Τώρα μετάνιωνε που την είχε αποπάρει και ξαναέφερνε συνεχώς τα λόγια της στο μυαλό του.

«Αν δεν μάθεις να κρατάς την ψυχραιμία σου, θα χάνεις το δίκιο σου», είχε συνεχίσει η μάνα του

απτόητη, δίνοντάς του ένα πεταχτό φιλί στο μέτωπο. Πάντα έτσι έκανε, τον μάλωνε και μετά τον φιλούσε. Τότε είχε φύγει από το σπίτι εκνευρισμένος με την επιμονή της να επαναλαμβάνει τα ίδια και τα ίδια, τώρα όμως τα έβαζε με τον εαυτό του.

Ας συνέλθει και δεν θα αντιδράσω ποτέ ξανά έτσι, σκεφτόταν. Δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι θα έχανε τη μάνα του, αυτή τη γυναίκα που στα μάτια του φάνταζε ηρωίδα.

Κατά την άποψη της Ηλέκτρας η ανατροφή των παιδιών έπρεπε να είναι αυστηρή. «Οι πολλές ελευθερίες βλάπτουν», τους τόνιζε και δεν επέτρεπε πολλά-πολλά. Όμως πάντα, με μια κίνηση ή μια κουβέντα της, τους έδειχνε την αμέριστη αγάπη της. «Ζω για σας», τους έλεγε και το εννοούσε.

Η κόρη της, η Νεφέλη, άκουγε αμίλητη τη συζήτησή τους και γελούσε.

«Τι γελάς εσύ; Πού είναι το αστείο;» τη ρώτησε η μητέρα της.

«Γιατί; Απαγορεύεται να γελάω;» της απάντησε γελώντας ακόμη πιο πολύ.

«Όχι, δεν απαγορεύεται, αλλά θέλουμε και οι υπόλοιποι να μάθουμε το λόγο, να γελάσει και το δικό μας το χειλάκι».

Η στιχομυθία συνεχίστηκε μέχρι την ώρα του

γλυκού και αν τα παιδιά της δεν βιάζονταν να βγουν βόλτα, εκείνη θα συνέχιζε με μεγαλύτερη υπομονή και σοφία από τον Δαλάι Λάμα να τους μιλάει με έναν μοναδικό τρόπο, τον δικό της τρόπο.

Τα ίδια σκεφτόταν και η Νεφέλη εκείνη την ώρα.

Ας γίνει καλά και δεν θα τη διακόψω ποτέ ξανά, έδινε και αυτή υποσχέσεις στον εαυτό της για να ελαφρύνει λίγο τη συναισθηματική της φόρτιση.

Και να την τώρα ξαπλωμένη, ωχρή, αμίλητη, χαμογελαστή όμως, σαν να τους κοροΐδευε.

«Δεν θέλατε να μη μιλάω; Ορίστε, σταμάτησα και εγώ επιτέλους», έμοιαζε να τους λέει, σαν ένα κακόγουστο αστείο, μια φάρσα που όπου να 'ναι θα τελείωνε και η Ηλέκτρα θα ξεκαρδιζόταν στα γέλια που τους λαχτάρησε.

Δυστυχώς, όμως, όλη αυτή η κατάσταση ήταν μια φάρσα που τους επεφύλασσε η μοίρα, ένα κακόγουστο αστείο που εξελισσόταν σε εφιάλτη. Τώρα στέκονταν όλοι σοκαρισμένοι και κατατρομαγμένοι μπροστά σε αυτήν την απροσδόκητη εικόνα της μητέρας τους, με τα χείλη της να σχηματίζουν ένα ελαφρό μειδίαμα, τα μάτια της σφραλισμένα, γαλήνια πάνω στα λευκά σεντόνια του νοσοκομειακού κρεβατιού, περιστοιχισμένη από σωληνάκια, μόνιτορ και ορούς.

«Μόνο όταν θα πεθάνω, θα ψυχάσω», τους έλεγε, μα κανείς δεν της έδινε σημασία όσο ήταν ζωντανή και πάσχιζε για όλα. Τώρα, όμως, πάσχιζε πάλι, αλλά για το υπέρτατο αγαθό, αυτό της επίγειας ζωής. Ή μήπως όχι; Μήπως αναζητούσε την ψυχία που της έλειπε, τη γαλήνη που δεν είχε ποτέ της; Αυτό ήταν τόσο, μα τόσο τρομακτικό. Όχι όμως, δεν ήταν δυνατόν να συνέβαινε αυτό. Η μητέρα τους, η δική τους μητέρα, δεν θα τους άφηνε ποτέ αυτόβουλα. Θα ήθελε να βρίσκεται κοντά τους, να τους στηρίζει, να τους βοηθάει, να τους διδάσκει, να τους μάθει να πετάνε. Δεν ήταν δυνατόν να τους αφήσει, την είχαν ακόμη ανάγκη.

Η Ηλέκτρα, ωστόσο, προχωρούσε με μικρά δειλά βήματα στην άμμο. Μπροστά της απλωνόταν απέραντη η ωραιότερη θάλασσα του κόσμου, καθάρια, μπλε, γαλήνια. Το βλέμμα της προσπλωμένο στο σημείο που ο ορίζοντας γινόταν ένα με την επιφάνεια του νερού. Τα πόδια της έκαναν ένα, δύο, τρία βήματα στη ζεστή άμμο και έπειτα σταμάτησαν, βούλιαξαν. Δεν ήθελε να προχωρήσει, κάτι τη σταματούσε εκεί. Όλα κι όλα δέκα βήματα τη χώριζαν από τη θάλασσα, δέκα βήματα στην άμμο και μετά θα περνούσε από τη ζωή στην ανυπαρξία. Θα ξεκουραζόταν. Έπρεπε να ξεκουραστεί, δεν άντεχε άλλο.

Στάθηκε αναποφάσιστη μεταξύ ουρανού και γης. Το φως του ήλιου τη χάιδευε και η φλόγα του την έκανε να νιώθει αγαλλίαση και ζεστασιά. Όμως γιατί δεν μπορούσε να κάνει τα λίγα βήματα που τη χώριζαν από το νερό; Να φτάσει μέχρι τη θάλασσα, που ως άλλη κολυμπήθρα του Σιλβάμ θα την ξέπλενε από όλα όσα έφερε ως βάρος, θα την εξάγνιζε και θα την παρέδιδε καθαρή και αμόλυντη στον Δημιουργό της; Έμεινε με τα πόδια της καρφωμένα στη ζεστή άμμο και γυρνώντας δεξιά το κεφάλι της, αντίκρισε τη μάνα της. Μα ζούσε ακόμη; αναρωτήθηκε. Δεν είχε πεθάνει χρόνια πριν; Την κοιτούσε με απέραντη αγάπη, με το ίδιο βλέμμα που ανέκαθεν θυμόταν. Το βλέμμα της μάνας της, η αγία σκέψη της.

«Μάνα, είσαι καλά;» τη ρώτησε, όμως δεν έλαβε καμία απάντηση. Το βλέμμα της ήταν καθησυχαστικό, πράο και ήρεμο, ανέδιδε μια γλυκύτητα. «Μάνα, γιατί δεν μιλάς;» επέμεινε η Ηλέκτρα.

«Τι να πουν τα λόγια, που δεν μπορούν να το πουν τα μάτια;» της απάντησε με το βλέμμα της εκείνη. Και είχε δίκιο. «Γύρνα πίσω, τα παιδιά σου σε χρειάζονται ακόμη», την άκουσε να της ψιθυρίζει.

Και έτσι, η Ηλέκτρα σταμάτησε να βαδίζει προς

την αιώνια αταραξία. Η μορφή της μάνας της ανέκοψε την πορεία της προς τη θάλασσα, που ως πλανεύτρα την τραβούσε να βουτήξει στο απέθαντο νερό της. Και απέμεινε αναποφάσιστη μεταξύ ουρανού και γης.

«Μιλάει, κάτι λέει!» φώναξε ο Αλκίνοος, που εκείνη την ώρα είχε μπει στην εντατική για να τη δει, και χαμήλωσε το κεφάλι του όσο πιο κοντά γινόταν στο στόμα της μητέρας του.

Ένας γιατρός έσπευσε πλάι του και έπιασε το σφυγμό της. Κοίταξε τα μηχανήματα και τον χτύπησε στην πλάτη καθησυχαστικά.

«Παραλήρημα», του είπε. «Κάτι βλέπει στον ύπνο της και παραμιλάει, είναι καλό σημάδι αυτό».

Τα λόγια του γιατρού τόνωσαν το πεσμένο του ηθικό, όπως και όλων που περίμεναν ένα σημάδι ζωής. Ένας-ένας, λοιπόν, οι δικοί της άνθρωποι πέρασαν και την είδαν. Και σαν βγήκαν, συζητούσαν γεμάτοι αισιοδοξία πια πως είχε κουνήσει ελαφρά τα πόδια της, τα δάχτυλά της, τα χείλη της. Και όλοι συμφώνησαν πως χαμογελούσε, σαν να έβλεπε ένα όμορφο όνειρο.

«Θα γίνει καλά», είπε με βεβαιότητα ο άντρας της και μετά αναλύθηκε σε λυγμούς. Δεν θα άντεχε το χαμό της, ήθελε να πεθάνει μαζί της. Ο Αλκίνο-

ος και η Νεφέλη τον αγκάλιασαν με στοργή. Μια μεγάλη αγκαλιά αγάπης οι τρεις τους.

Ο Νίκος ήταν ο δεύτερος άντρας της Ηλέκτρας. Δεν είχαν κάνει παιδιά μαζί, αλλά ζούσαν έναν καρμικό έρωτα. Είχαν μια σύντομη ερωτική ιστορία στα νιάτα τους, η οποία έληξε κακόν κακώς. Νέοι και οι δύο τότε, εγωιστές, μαγεμένοι από την πλάνη της νιότης και βουτηγμένοι στις εφήμερες απολαύσεις, γύρισαν την πλάτη στην αγάπη. Τους έθελγε, βλέπεις, περισσότερο η ελευθερία παρά η θαλπωρή της συντροφικότητας και η δημιουργία οικογένειας. Κρίμα, γιατί έτσι έχασαν μισό αιώνα σε μάταιους έρωτες. Το μόνο θετικό ήταν η γνώση που απέκτησαν μέσα στα χρόνια. Μπούχτισαν καλοπέραση και γλέντι. Πρώτη η γυναίκα ένιωσε τη ματαιότητα και την κούραση των εφήμερων σχέσεων και της ελευθερίας χωρίς λόγο. Να την έκανε τι; Για να καταλήξει μόνη και έρημη; Η Ηλέκτρα πάντα τον σκεφτόταν και μετά το διαζύγιο αμφοτέρων, ώριμη πια, αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να γίνει δικός της. Τόσο απλά.

Ο Νίκος, από την άλλη, δεν είχε ιδέα για το τι του επεφύλασσε η μοίρα, ή μάλλον η Ηλέκτρα. Μέχρι τα πενήντα του σχεδόν ήταν φανατικός εργένης και ο γάμος του ήταν μια φαρσοκωμωδία, σύντομος σαν

καλοκαιρινή μπόρα. Παντρεύτηκε κάποια που δεν του ταίριαζε καθόλου μετά από μια σχέση μόλις τριών μηνών. Την άφησε έγκυο κατά λάθος κι έτσι έγινε ευτυχώς πατέρας, έστω και καθυστερημένα, μοναδικό και συνάμα πολύτιμο κέρδος της επιπολαιότητάς του. Μετά από μια στρατιά πανέμορφων γυναικών που είχαν περάσει από τη ζωή του, την πάτησε σαν πρωτάρης, αφήνοντας έγκυο την πιο ασήμαντη και ταυτόχρονα την πιο κακιά γυναίκα που θα μπορούσε να βρει. Και φυσικά αυτό ήταν το νόμισμα που πλήρωσε για όσα καλά κορίτσια είχε πληγώσει μέχρι τότε στη ζωή του, καθώς τίποτα από όσα κάνει ο άνθρωπος δεν μένει ατιμώρητο. Σε μια δεδομένη στιγμή επέρχεται η συμπαντική αρμονία και τα ρήματα κλίνονται πια σε όλα τα πρόσωπα: «δίνω, δίνεις, κάνω, κάνεις...» Τελικά, πριν τη σοφία των ετών που σωρεύει ο άνθρωπος, ίσως έπρεπε απαραίτητως να μάθει πρώτα γραμματική! Συμπέρασμα χωρίς αμφιβολία, ό,τι κάνεις, θα σου κάνουν. Ό,τι δώσεις, θα πάρεις. Μάχαιραν έδωσες, μάχαιραν θα λάβεις!

Με την Ηλέκτρα, όμως, βρήκε τον δάσκαλό του. Αυτή τη γυναίκα την είχε πραγματικά αγαπήσει και δεν μπορούσε να διανοηθεί ούτε στιγμή ότι θα την έχανε. Τη λάτρευε και δεν μπορούσε να σκεφτεί τη ζωή του χωρίς αυτήν. «Μην τολμήσεις να με αφή-

σεις ποτέ», της έλεγε και της ξανάλεγε ανυποψίαστος στο παρελθόν. Τώρα κινδύνευε να τη χάσει για πάντα και αυτός ο φόβος τσάκιζε την ψυχή του. Παρ' όλη τη βεβαιότητα που είχε η φωνή του, όταν έλεγε: «θα γίνει καλά», για να δώσει κουράγιο στα παιδιά της, ο ίδιος ένιωθε ράκος, για αυτό και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του. Ήταν έτοιμος να καταρρεύσει και ευτυχώς η Νεφέλη, η αγαπημένη του Νεφέλη, το παιδί αυτό, όχι του αίματος αλλά της καρδιάς του, δεν άφηνε λεπτό το χέρι του, στηρίζοντάς τον. Η αλήθεια ήταν ότι και οι τρεις τους έδιναν κουράγιο ο ένας στον άλλον.

Μπήκαν στην απρόσωπη αίθουσα όπου θα γινόταν το ιατρικό συμβούλιο για να ακούσουν τα νεότερα. Το αγγείο που εξερράγη μέσα στον εγκέφαλο της Ηλέκτρας, τον είχε γεμίσει με αίμα. Οι γιατροί έβλεπαν τις τελευταίες εξετάσεις και συνομιλούσαν μεταξύ τους σοβαροί. Η ατμόσφαιρα ήταν πολύ βαριά, καθώς η ασθενής κινδύνευε και οι συγγενείς της, έχοντας εναποθέσει όλες τους τις ελπίδες πάνω τους, περίμεναν με αγωνία να τους ενημερώσουν για την κατάστασή της. Ένας από τους γιατρούς, ο θεράπων, έβηξε για να καθαρίσει το λαιμό του. Ήταν ολοφάνερο ότι διάλεγε πολύ προσεκτικά τις λέξεις:

«Πέρασαν τα πρώτα κρίσιμα εικοσιτετράωρα και

ευτυχώς έχει επιβιώσει. Ο οργανισμός της δείχνει να είναι πολύ γερός, η αγωγή που της δίδεται είναι για να απορροφηθεί σταδιακά το αιμάτωμα, το οποίο εστιάζεται στην παρεγκεφαλίδα. Η έγκαιρη εισαγωγή της αποσόβησε τα χειρότερα. Την κρατούμε σε καταστολή, μέχρι να αποφασίσουμε ποια είναι η κατάλληλη στιγμή για να την επαναφέρουμε σιγά-σιγά. Θα χρειαστεί χρόνος και υπομονή. Το θετικό μέχρι στιγμής είναι ότι ανταποκρίνεται πλήρως στην αντιπηκτική αγωγή. Παράλληλα, της χορηγείται αγωγή για το κύριο νόσημά της που δημιούργησε κατ' αρχήν τις στενώσεις στα αγγεία της. Θα περιμένουμε ακόμη τρεις μέρες για να της γίνει καινούργια μαγνητική και να εκτιμήσουμε εκ νέου την κατάσταση», είπε με μια ανάσα ο γιατρός.

«Έχει ξεφύγει από τον κίνδυνο; Θα ζήσει;» ρώτησε με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του ο Νίκος.

Ο γιατρός φάνηκε αναποφάσιστος σχετικά με την εκτίμησή του.

«Όχι, δεν έχει διαφύγει εντελώς τον κίνδυνο», είπε τελικά. «Το αιμάτωμα είναι εκτεταμένο και φυσικά μια τέτοια κατάσταση είναι απρόβλεπτη. Κάθε ασθενής αντιδρά διαφορετικά στην αγωγή που του χορηγείται».

Το πρόσωπο του Νίκου συσπάστηκε στην προσπάθειά του να συγκρατήσει τα δάκρυά του.

«Σήμερα μίλησε και κούνησε τα πόδια της», είπε ο Αλκίνοος.

«Αυτό είναι θετικό», έκρινε ο γιατρός. «Δίνει τη μάχη της».

«Ναι, δίνει τη μάχη της και θα την κερδίσει», είπε αποφασιστικά η Νεφέλη, που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχε αρθρώσει λέξη.

Την ίδια στιγμή, στην εντατική, η Ηλέκτρα ένιωθε ελαφριά σαν πούπουλο, σαν ένα φύλλο που το είχε σηκώσει ο αέρας και το πήγαινε πέρα-δώθε. Κοιτούσε κάτω και έβλεπε γνωστά τοπία, ανθρώπους, άκουγε μαγευτικές μουσικές, αλλά όλα αυτά σαν θεατής. Ό,τι πήγαινε να πιάσει ξέφευγε από τα χέρια της, σαν το νερό που φεύγει ανάμεσα από τα δάχτυλα. Ό,τι πήγαινε να γευτεί, να μυρίσει, να ακουμπήσει έστω, γινόταν άπιαστο. Ωστόσο, δεν είχε αγωνία για τίποτα, δεν πεινούσε, δεν διψούσε, δεν κρύωνε, ούτε νύσταζε. Υπερίπτατο της ύλης, ενώ η ίδια ένιωθε άυλη. Και μέσα σε όλα έβλεπε τον εαυτό της σε όλες τις φάσεις της ζωής της. Τότε που ήταν παιδί, αργότερα έφηβη, φοιτήτρια, μετά μητέρα. Σαν να έβλεπε μια ταινία με πρωταγωνίστρια την ίδια και όσους αγαπούσε. Το μόνο κακό ήταν

ότι δεν μπορούσε να αγκαλιάσει κανέναν. Πήγαινε να τους αγκαλιάσει και περνούσε ανάμεσά τους σαν αέρας. Αυτοί εξακολουθούσαν να μιλούν και έκαναν πως δεν την έβλεπαν. Ή μήπως πραγματικά δεν την έβλεπαν;

Ξαφνικά, την κατέκλυσε μια αίσθηση περιέργη, εξωπραγματική, απόκοσμη. Όμως, συνέχισε την περιήγησή της γεμάτη περιέργεια για το πού θα έβγαζε όλο αυτό. Έφτασε στο πιο αγαπημένο της μέρος, τη θάλασσα, και στάθηκε να ξαποστάσει ατενίζοντάς την. Ξάπλωσε πάνω στην άμμο και αναρωτήθηκε αν η ζεστασιά που ένιωθε ήταν από τη μνήμη της ή από την αίσθηση της τωρινής στιγμής. Οι στιγμές που ανέκαθεν ήταν σημαντικές για αυτήν, περνούσαν τώρα όλες μπροστά από τα μάτια της σαν επαναλήψεις των επίκαιρων. Βρισκόταν σε μια κατάσταση ευφορίας. Θυμόταν, θυμόταν και όλο αυτό δεν είχε τελειωμό. Δεν υπήρχαν ούτε ευχάριστα ούτε δυσάρεστα, παρά μόνο θύμισες που συνέθεταν ένα κάδρο θεσπέσιο, αρμονικό. Άλλωστε, αυτή δεν είναι η αρμονία; Η συνέργεια των πάντων έτσι ώστε να υπάρχει ένα αποτέλεσμα, η ίδια η ζωή.

Σηκώθηκε από την άμμο και πλησίασε στην άκρη της θάλασσας. Μπροστά της απλωνόταν το απέραντο γαλάζιο, με μόνο στολίδι την αντανάκλαση του

ήλιου στην επιφάνειά της. Η ίδια μετέωρη λίγο πριν βυθιστεί στη δροσιά του νερού. Ένιωσε ότι εκεί τελείωνε το χειροπιαστό σήμερα και ξεκινούσε η αιώνια ανυπαρξία. Αλλά ενώ ήταν χορτάτη, κάτι τη σταματούσε. Ίσως η απληστία της. Ήθελε να ζήσει κι άλλο. Έτσι ήταν πάντα, άπληστη, τα ήθελε όλα και σε υπερθετικό βαθμό. Ποτέ δεν σκεφτόταν τι είχε κάνει, τι είχε καταφέρει, παρά μόνο αυτά που θα έκανε. Σχέδια και όνειρα δίχως τελειωμό τροφοδοτούσαν τη φωτιά που έκαιγε μέσα της. Η ύπαρξη του ανθρώπου είναι ένα πολύ σύντομο πέρασμα από τη ζωή, πριν και μετά το σκοτάδι. Το τώρα, το παρόν δηλώνει τη μοναδική στιγμή που βιώνουμε και αυτή πρέπει να την αδράξουμε άμεσα, χωρίς καθυστέρηση ή αναποφασιστικότητα. Ό,τι ζεις σε υπερθετικό βαθμό έχει τεράστια αξία. Η υπέρτατη αξία της τωρινής στιγμής είναι ένα δώρο ανεκτίμητο που κάνει ο καθένας στον εαυτό του, όταν πράττει χωρίς αναβολή και χωρίς δισταγμό αυτό που ορίζει η ψυχή του. Τα θέλω του ανθρώπου είναι τα σκίπτρα του βασιλείου στο οποίο είναι ο ίδιος βασιλεύς και παντοκράτωρ.

Το πέπλο της μοίρας

Αγία Πετρούπολη, Οκτώβρης, 1917. Η δούκισσα Έλενα Αλεξέγιεβνα προσπαθεί να φέρει στον κόσμο το παιδί που έχει στα σπλάχνα της. Απ' έξω ακούγονται οι φωνές του εξαγριωμένου πλήθους. Οι Μπολσεβίκοι έχουν ξεχυθεί στους δρόμους γκρεμίζοντας ό,τι αντιπροσωπεύει την Τσαρική Ρωσία. Η δούκισσα, μόνη και αβοήθητη, πρέπει να παλέψει για τη ζωή της και τη ζωή του παιδιού της, να βρει τρόπο να ξεφύγει από την οργή τους. Ο δρόμος της θα την οδηγήσει στη Βουδαπέστη και αργότερα στο Παρίσι. Ο Ζαν Ζακ ντε Ρισελιέ θα της προσφέρει μια ζωή γεμάτη πλούτη και ανέσεις κι εκείνη θα συμβιβαστεί.

Όταν, όμως, ο έρωτας θα της χτυπήσει την πόρτα, η Έλενα θα αφηθεί χωρίς να σκεφτεί τη θέση και την καταγωγή της. Ο έκπτωτος πρίγκιπας θα την παρασύρει και θα συναινέσει σε πράξεις άνομες. Όμως τίποτα στη ζωή δεν μένει ατιμώρητο, σ' αυτά τα χρόνια και τα επόμενα...

Αθήνα, σήμερα. Η Ηλέκτρα το ήξερε από πάντα, αλλά αγνοούσε τα σημάδια. Η αλήθεια, όμως, έψαχνε το δρόμο μέσα από δαιδαλώδη μονοπάτια για να βγει στο φως. Μοιραίες συμπτώσεις και μυστικά καλά κρυμμένα θα τη φέρουν αντιμέτωπη με αυτό που φοβόταν περισσότερο να αντικρίσει. Ποιοι δεσμοί την ενώνουν με το παρελθόν και ποια μοιραία λάθη την κατέστησαν έρμαιό τους;

Μια συγκλονιστική ιστορία, που ξεκινά στη Αγία Πετρούπολη την εποχή των Τσάρων και των αριστοκρατών, γεμάτη μυστήριο, ανατροπές και αποκαλύψεις, και φτάνει στο σήμερα όπου μία γυναίκα αναζητά τις ρίζες της και την αλήθεια μέσα από μια μάχη ποτισμένη με τα λάθη και τα πάθη των προγόνων της...

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0059

ISBN 978-618-5240-47-9

9 786185 240479